

Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej . Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

chorwacki

Swipe to change

Ustawodawstwo krajowe

Chorwacja

Oficjalne tłumaczenie przeglądanej wersji językowej nie istnieje.

Tutaj znajdują Państwo tłumaczenie maszynowe tego tekstu. Ma ono charakter wyłącznie orientacyjny. Autorzy tej strony nie ponoszą odpowiedzialności za jakość tłumaczenia maszynowego.

-----polski-----bułgarskihiszpańskiczeskiduńskiniemieckiestońskigreckiangielskifrancuskiwłoskiłotewskilitewski węgierskimaltańskiniderlandzkiportugalskirumuńskisłowackisłoweńskifińskiszwedzki

[Konstytucja Republiki Chorwacji](#)[Konstytucja Republiki Chorwacji](#)

Najistotniejsze przepisy prawa karnego

Kodeks karny (Kazneni zakon) [chorwacki dziennik urzędowy Narodne Novine (NN) nr 125/11, 144/12, 56/15, 61/15, 101/17 i 126/19]

W nowym kodeksie karnym, który wszedł w życie pierwszego dnia 2013 r., wprowadzono pewne nowe rozwiązania, m.in. surowsze kary i dłuższe terminy przedawnienia, a także ustanowiono nowe przestępstwa, takie jak odmowa wypłaty wynagrodzenia, prowadzenie pojazdu w niebezpieczny sposób czy nielegalne uprawianie hazardu. Nowelizacją kodeksu karnego z grudnia 2012 r. wprowadzono zmiany w dziedzinie odpowiedzialności karnej – posiadanie narkotyków na własny użytek stanowi obecnie wykroczenie.

Kodeks karny składa się z części ogólnej i części szczególnej:

- A) Część ogólna kodeksu karnego zawiera przepisy mające zastosowanie do wszystkich przestępstw. Przepisy te regulują kwestie związane z ogólnymi przesłankami karalności, wymierzaniem grzywnien i sankcjami karnymi.
- B) Część szczególna kodeksu karnego zawiera opisy poszczególnych przestępstw i kar przewidzianych za ich popełnienie, również tych przewidzianych w innych przepisach. W chorwackim kodeksie karnym wyróżniono następujące rodzaje przestępstw:
- przestępstwa przeciwko ludzkości i godności ludzkiej,
 - przestępstwa przeciwko życiu i netykalności cielesnej,
 - przestępstwa przeciwko prawom człowieka i podstawowym wolnościom,
 - przestępstwa przeciwko stosunkowi zatrudnienia i systemowi ubezpieczeń społecznych,
 - przestępstwa przeciwko wolności osobistej,
 - przestępstwa przeciwko prywatności,
 - przestępstwa przeciwko czci i dobremu imieniu,
 - przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności,
 - przestępstwa niegodziwego traktowania dzieci w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci,
 - przestępstwa przeciwko małżeństwu, rodzinie i dzieciom,
 - przestępstwa przeciwko zdrowiu człowieka,
 - przestępstwa przeciwko środowisku,
 - przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu powszechnemu,
 - przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji,
 - przestępstwa przeciwko mieniu,
 - przestępstwa przeciwko obrotowi gospodarczemu,
 - przestępstwa przeciwko systemom komputerowym, oprogramowaniu komputerowemu i bezpieczeństwu danych,
 - przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów,
 - przestępstwa przeciwko prawom własności intelektualnej,
 - przestępstwa przeciwko obowiązkowi funkcjonariusza publicznego,
 - przestępstwa przeciwko wymiarowi sprawiedliwości,
 - przestępstwa przeciwko porządkowi publicznemu,
 - przestępstwa przeciwko prawom wyborczym,
 - przestępstwa przeciwko Republice Chorwacji,
 - przestępstwa przeciwko państwu trzeciemu lub organizacji międzynarodowej oraz
 - przestępstwa przeciwko siłom zbrojnym Republiki Chorwacji.

Ustawa o postępowaniu karnym (Zakon o kaznenom postupku) (NN nr 152/08, 76/09, 80/11, 91/12 – postanowienie i wyrok Trybunału Konstytucyjnego nr 143/12, 56/13, 145/13, 152/14 i 126/19)

W ustawie zawarto przepisy służące zagwarantowaniu, aby nigdy nie doszło do skazania niewinnej osoby oraz aby kary lub inne środki karne wymierzano sprawcom przestępstw zgodnie z warunkami przewidzianymi w obowiązujących przepisach w toku postępowania przeprowadzanego zgodnie z prawem przed właściwym sądem.

Postępowanie przygotowawcze i sądowe postępowanie karne może być prowadzone i zostać zakończone wyłącznie zgodnie z obowiązującymi przepisami i na warunkach przewidzianych w ustawie.

Ustawa o postępowaniu karnym transponuje następujące akty prawa UE do chorwackiego systemu prawnego:

dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym (Dz.U. L 280 z 26.10.2010);

dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar (Dz.U. L 101 z 15.4.2011);

dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej (Dz.U. L 335 z 17.12.2011);

dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.U. L 142 z 1.6.2012);

decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych (Dz.U. L 350 z 30.12.2008);

dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiającą normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępującą decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.U. L 315 z 14.11.2012);

dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumienia się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności (Dz.U. L 294 z 6.11.2013);

dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej (Dz.U. L 127 z 29.4.2014);

dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/62/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie prawnokarnych środków ochrony euro i innych walut przed fałszowaniem, zastępującą decyzję ramową Rady 2000/383/WSiSW (Dz.U. L 151 z 21.5.2014);

dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. L 65 z 11.3.2016);

dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1919 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie pomocy prawnej z urzędu dla podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym oraz dla osób, których dotyczy wnioski w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania (Dz.U. L 297 z 4.11.2016, s. 1).

Postępowanie karne wszczyna uprawniony oskarżyciel.

W przypadku przestępstw publicznoskargowych uprawnionym oskarżycielem jest prokurator (*državni odvjetnik*), natomiast w przypadku przestępstw prywatnoskargowych – oskarżyciel prywatny. W przypadku niektórych przestępstw przewidzianych w obowiązujących przepisach prokurator wszczyna postępowanie karne wyłącznie na wniosek pokrzywdzonego. O ile obowiązujące przepisy nie stanowią inaczej, prokurator wszczyna postępowanie karne, jeżeli zachodzą uzasadnione przesłanki, by sądzić, że dana osoba popełniła przestępstwo ścigane z urzędu, przy czym nie zachodzą żadne przeszkody prawne uniemożliwiające jej ściganie.

Jeżeli prokurator stwierdzi, że nie zachodzą żadne przesłanki uzasadniające wszczęcie lub przeprowadzenie postępowania karnego, jego funkcję może przejąć pokrzywdzony występujący w charakterze oskarżyciela na warunkach określonych w tej ustawie.

Ustawa o skutkach prawnych skazania, rejestrze karnym i zatarciu skazania (Zakon o pravnim posljedicama osude, kaznenoj evidenciji i rehabilitaciji) (NN nr 143/12 i 105/15)

Ustawa reguluje kwestie związane ze skutkami prawnymi skazania, a także z organizacją, prowadzeniem i udostępnianiem rejestrów karnych, dokonywaniem wpisów w tych rejestrach i ich wykreśleniem oraz prowadzeniem międzynarodowej wymiany danych pochodzących z rejestru karnego, jak również kwestie związane z zatarciem skazania.

Przepisy tej ustawy są zgodne z następującymi aktami prawnymi Unii Europejskiej:

decyzją ramową Rady 2009/315/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie organizacji wymiany informacji pochodzących z rejestru karnego pomiędzy państwami członkowskimi oraz treści tych informacji;

decyzją Rady 2009/316/WSiSW z dnia 6 kwietnia 2009 r. w sprawie ustanowienia europejskiego systemu przekazywania informacji z rejestrów karnych (ECRIS), zgodnie z art. 11 decyzji ramowej 2009/315/WSiSW.

W Chorwacji rejestr karny nadzoruje i prowadzi ministerstwo właściwe do spraw wymiaru sprawiedliwości, które pełni jednocześnie funkcję organu centralnego odpowiedzialnego za wymianę tego rodzaju danych z innymi państwami (zwane dalej „ministerstwem”).

W rejestrze karnym przechowuje się dane osób fizycznych i prawnych, które skazano za popełnienie przestępstwa prawomocnym wyrokiem wydanym w Chorwacji. W rejestrze przechowuje się również dane obywateli chorwackich i osób prawnych mających siedzibę w Chorwacji, które skazano za popełnienie przestępstwa prawomocnym wyrokiem wydanym poza Chorwacją, jeżeli ministerstwu przekazano tego rodzaju dane.

Rejestr karny zawiera wykaz osób skazanych prawomocnym wyrokiem za przestępstwa niegodziwego traktowania dzieci w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci, a także za inne przestępstwa, o których mowa w art. 13 ust. 4 wspomnianej ustawy.

A) Najistotniejsze akty prawne z dziedziny prawa cywilnego, handlowego i administracyjnego w Chorwacji

Ustawa o zobowiązaniach cywilnoprawnych (Zakon o obveznim odnosima) (NN nr 35/05, 41/08 i 125/11)

Przepisy tej ustawy regulują kwestie dotyczące źródeł zobowiązań cywilnoprawnych (część ogólna) oraz umownych i pozaumownych zobowiązań cywilnoprawnych (część szczegółowa).

Strony czynności cywilnoprawnych mogą swobodnie kształtować swoje zobowiązania cywilnoprawne, jednak nie w taki sposób, który byłby sprzeczny z konstytucją Chorwacji, przepisami bezwzględnie obowiązującymi oraz zasadami współżycia społecznego.

Ustawa o prawie własności i innych prawach rzeczowych (Zakon o vlasnistvu i drugim stvarnim pravima) (NN nr 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12 i 152/14)

W ustawie tej zawarto ogólne przepisy dotyczące prawa własności. Jej przepisy mają również zastosowanie do praw własności do rzeczy podlegających przepisom szczególnym, o ile nie są sprzeczne z takimi przepisami szczególnymi.

Przepisy ustawy dotyczące prawa własności i właścicieli stosuje się odpowiednio do wszystkich innych praw rzeczowych, chyba że obowiązujące przepisy wyraźnie stanowią inaczej lub chyba że byłoby to niezgodne z ich charakterem prawnym.

Ustawa o dziedziczeniu (Zakon o nasljeđivanju) (NN nr 48/03, 163/03, 35/05 – ustawa o zobowiązaniach cywilnoprawnych oraz 127/13)

Ustawa ta reguluje kwestie związane z prawem spadkowym i określa zasady postępowania sądów, innych organów i upoważnionych osób w sprawach spadkowych.

Ustawa o rejestrze gruntów (Zakon o zemljišnim knjigama) (NN nr 63/19)

Ustawa ta reguluje kwestie dotyczące statusu prawnego nieruchomości położonych na terytorium Chorwacji istotne z punktu widzenia dokonywania czynności prawnych, a także określa sposób prowadzenia rejestrów gruntów i formę tych rejestrów (ewidencja gruntów – *gruntovnica*) w przypadku, gdy dla określonych rodzajów działek nie przyjęto przepisów szczególnych.

Ustawa o postępowaniu cywilnym (Zakon o parničnom postupku) (NN nr 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – tekst skonsolidowany, 25/13 i 89/14)

Ustawa ta reguluje przebieg postępowania, w toku którego sąd rozpoznaje i rozstrzyga spory dotyczące podstawowych praw i obowiązków człowieka i obywatela, stosunków osobistych i rodzinnych oraz stosunku pracy, a także spory gospodarcze, spory dotyczące prawa własności i inne spory cywilne, chyba że obowiązujące przepisy nakładają na sądy obowiązek rozpoznawania niektórych spośród tych sporów w innym trybie.

Ustawa o egzekucji (Ovršni zakon) (NN nr 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17)

Ustawa ta reguluje przebieg postępowania, w którym sądy i notariusze egzekwują wykonanie zobowiązań na podstawie tytułów wykonawczych i dokumentów urzędowych (postępowanie egzekucyjne), a także postępowania, którego celem jest zabezpieczenie wierzytelności przez sąd lub notariusza (postępowanie zabezpieczające), o ile odrębne przepisy ustawowe nie stanowią inaczej. Przepisy tej ustawy mają również zastosowanie do stosunków materialnoprawnych, których istnienie stwierdzono w toku postępowania egzekucyjnego i zabezpieczającego.

B) Najistotniejsze akty prawne regulujące współpracę sądową

Ustawa o prawie prywatnym międzynarodowym (NN 101/17)

Ustawa reguluje:

prawo właściwe mające zastosowanie do stosunków prywatnoprawnych z elementem międzynarodowym;

jurysdykcję krajową sądów i innych organów Republiki Chorwacji w zakresie zagadnień prawnych, o których mowa w pkt 1 tego artykułu i regulaminu postępowania;

uznawanie i wykonywanie zagranicznych wyroków dotyczących zagadnień prawnych, o których mowa w pkt 1 tego artykułu.

Szczegółowe informacje:

<https://pravosudje.gov.hr/pristup-informacijama-6341/zakoni-i-ostali-propisi/zakoni-i-propisi-6354/6354>

Więcej informacji

Ostatnia aktualizacja: 01/10/2021

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej.

Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się

w informacji prawnej.